

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyně JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobkyně: **obec Rantířov**
sídlem Rantířov 78, Vyskytná nad Jihlavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti: **M – KOVO s. r. o.**
sídlem Rantířov 143, Rantířov
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčková 502/42, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2019, č. j. KUJI 51049/2019, sp. zn. OUP 160/2019 Cí-2

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 2. 7. 2019, č. j. KUJI 51049/2019, sp. zn. OUP 160/2019 Cí-2, a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, ze dne 1. 3. 2019, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-116, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
2. Magistrát města Jihlavy, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71, podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolil na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále také jen „stavebník“) stavbu „Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“ na pozemcích parc. č. 53/47 a parc. č. st. 117, v katastrálním území Rantířov. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017, č. j. KUJI 23412/2017, sp. zn. OUP 74/2017 Cí-2.
3. K žalobě obce Rantířov Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 11. 2017, č. j. 30 A 116/2017 - 346, obě výše uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 As 264/2017 - 174. Ve shodě s krajským soudem konstatoval, že předmětná stavba je v rozporu s územním plánem obce Rantířov.
4. Stavební úřad následně vydal dne 1. 3. 2019, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-116, podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona dodatečné povolení stavby „Přístavba haly v areálu společnosti M-KOVO“ na pozemku parc. č. 53/47, k. ú. Rantířov, zahrnující následující objekty:
 - SO.01 – přístavba zděného objektu na pozemku parc. č. 53/47 v k. ú. Rantířov, jednopodlažní objekt půdorysné velikosti 15,7 m x 9,25 m, výšky 6,8 m, provozně spojený s objektem na pozemku parc. č. st. 117 k. ú. Rantířov;
 - SO.02 – opěrná stěna výšky 4,2 m z betonových tvárnic tl. 400 mm v délce 17 m na pozemku parc. č. 53/47 v k. ú. Rantířov;
 - IO.01 – úpravy stávajících zpevněných ploch a komunikací na pozemku parc. č. 53/47 v k. ú. Rantířov.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečné stavební povolení z 1. 3. 2019.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v podané žalobě uváděla, že stavební úřad postupoval nezákonně, nevedl-li po zrušení původního dodatečného povolení stavby ze dne 21. 12. 2016 opakované stavební řízení ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona o původní žádosti stavebníka. Tím, že stavebník po zrušení původního dodatečného povolení stavby soudem upravil předmět žádosti (zúžil ji pouze na tři stavební objekty), podal zcela novou žádost o dodatečné povolení stavby s nově vymezeným předmětem řízení. Touto žádostí se měl stavební úřad zabývat až poté, co rozhodne v opakovaném stavebním řízení o původní žádosti.
7. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání všech námitek. Pouhé odkazy na obecná ustanovení správního řádu a

krátké odůvodnění je nepřipadné, nedostatečné a nepřesvědčivé. Žalovaný se vůbec nevypořádal s námitkou nedodržení lhůty pro zahájení opakovaného stavebního řízení a překážkou litispendence.

8. Dodatečně povolený stavební záměr je podle žalobkyně rovněž v rozporu s územním plánem obce a stavební úřad nedodržel závazný právní názor Krajského soudu v Brně vyjádřený v rozsudku č. j. 30 A 116/2017-346, kterým byl záměr shledán v rozporu s územním plánem. Je-li s územním plánem rozporný záměr jako celek, jsou v rozporu taktéž jeho jednotlivé části (stavební objekty). Dodatečným povolením upraveného záměru se stavební úřad dopustil nepřipustné tzv. salámové metody.
9. Stavební záměr nebyl rovněž projednán s příslušnými dotčenými orgány. Žalobkyně jako vlastník veřejné dopravní infrastruktury nevydala stavebníkovi žádné kladné stanovisko k záměru. Žádost o dodatečné stavební povolení proto neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Povolovaný záměr nebyl posouzen rovněž z hlediska vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), ani nebylo provedeno tzv. naturové posouzení z hlediska dopadu záměru na soustavu Natura 2000.
10. Řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, trpí podle žalobkyně dále vadou spočívající v neprovedení ústního jednání a ohledání na místě. Zákonné podmínky pro upuštění ohledání na místě nebyly splněny. Účastníkům řízení nebylo umožněno seznámit se s poměry na staveništi, čímž byl porušen zákaz diskriminace a rovnosti účastníků.
11. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že původní stavební záměr stavebníka obsahoval celkem pět stavebních objektů včetně automatické linky alkalického zinkování a počernění a zneškodňovací stanici odpadních vod. Po zrušení dodatečného povolení stavby soudem stavebník zúžil žádost o dodatečné povolení stavby na celkem tři stavební objekty – přístavbu zděného objektu stávající haly, opěrnou stěnu a úpravy stávajících zpevněných ploch. Jedná se o tři z pěti stavebních objektů, o kterých již stavební úřad rozhodoval.
13. Žalobkyně nesprávně uvádí, že stavební úřad měl vést opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona. Na dodatečné povolení staveb podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona se užije postup podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Stavebník nebyl v průběhu řízení omezen svou žádostí upravovat nebo měnit.
14. S námitkou nevedení opakovaného stavebního řízení se žalovaný dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a rovněž stavební úřad v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Námitka nepřezkoumatelnosti proto podle žalovaného není důvodná.
15. Důvodem pro zrušení původního dodatečného povolení stavby soudem byl nesoulad záměru s územním plánem obce, resp. existence automatické linky alkalického zinkování. Soud posuzoval záměr jako celek, argumentačně však hodnotil pouze automatickou zinkovací linku. Neposuzoval soulad přístavby haly, opěrné zdi, ani zpevnění ploch

s územním plánem. Stavební úřad v řízení navazujícím na rozsudek č. j. 30 A 116/2017-346 posuzoval záměr v jeho zúžené podobě a dospěl k závěru, že je v souladu s územním plánem obce Rantířov.

16. Povolovaný záměr byl projednán se všemi dotčenými orgány a účastníky řízení. Byla vydána potřebná kladná závazná stanoviska. Jak vyplývá z vyjádření dotčeného orgánu, záměr nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí, a to ani ve fázi zjišťovacího řízení.
17. V řízení o dodatečném povolení stavby je ohledání na místě povinné a bylo provedeno 18. 1. 2016. Od ústního jednání může stavební úřad upustit v případě, jsou-li mu dobře známy poměry v území. Ústní jednání proto není obligatorní. Účastníci řízení měli možnost uplatnit námitky. K omezení jejich práv proto nedošlo.
18. Žalovaný tak navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

19. Přípisem ze dne 9. 9. 2019 společnost M-KOVO s. r. o. (stavebník) uplatnila v řízení práva osoby zúčastněné. K podané žalobě se nevyjádřila.

V. Posouzení věci soudem

20. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
21. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
22. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
23. Před tím, než soud přistoupil k hodnocení jednotlivých žalobních námitek, zkoumal z úřední povinnosti, zda v předcházejícím správním řízení nedošlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

V. A) Podstatné porušení ustanovení o řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

24. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.
25. Stavebník požádal dne 26. 10. 2015 o dodatečné povolení stavby celkem pěti stavebních objektů:
 - SO.01 – změna stavby stávajícího objektu na pozemku p. č. 117 k. ú. Rantířov, spočívající ve vnitřních stavebních úpravách, za účelem umístění technologie automatické linky,
 - SO.02 – přístavba zděného objektu,
 - SO.03 – opěrná stěna,
 - IO.04 – úpravy stávajících zpevněných ploch komunikací,
 - IO.05 – nádrž na odpadní vody.

26. Přípisem ze dne 24. 11. 2015, č. j. MMJ/SÚ/5278/2015-1, stavební úřad oznámil stavebníkovi zahájení správního řízení o odstranění stavby „*Změna stavby stávajícího objektu na pozemku parc. č. 117 v kat. území Rantířov v areálu v obci Rantířov č. p. 143, spočívající ve vnitřních stavebních úpravách objektu za účelem umístění technologie – linky alkalického zinkování.*“ Doručením tohoto oznámení bylo zahájeno řízení o odstranění stavby a rovněž řízení o jejím dodatečném povolení (viz § 129 odst. 2, věta druhá, stavebního zákona). Usnesením z téhož dne 24. 11. 2015, č. j. MMJ/SÚ/5278/2015-2, stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil po dobu řízení o dodatečném povolení stavby
27. Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71, podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona, dodatečně povolil stavbu „*Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod*“ na pozemcích parc. č. 53/47 a parc. č. st. 117, v katastrálním území Rantířov (povoleno bylo celkem 5 stavebních objektů – viz bod 25). Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017, č. j. KUJI 23412/2017, sp. zn. OUP 74/2017 Cí-2.
28. Stavební úřad poté usnesením ze dne 4. 5. 2017, č. j. MMJ/SÚ/5278/215-1-7, zastavil řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, neboť předmětná stavba byla dodatečně povolena.
29. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 11. 2017, č. j. 30 A 116/2017 - 346, zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve věci dodatečného povolení stavby a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 As 264/2017 - 174.
30. Přípisem doručeným stavebnímu úřadu dne 11. 5. 2018 stavebník upravil předmět žádosti o dodatečné stavební povolení ze dne 26. 10. 2015 tak, že nově žádal o dodatečné povolení pouze tří objektů (SO.01 přístavba haly, SO.02 Opěrná stěna a IO.01 Úprava stávajících komunikací). Stavební úřad dne 16. 5. 2018 v záznamu do spisu č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-98, uvedl, že předmět žádosti o dodatečné povolení stavby byl v důsledku zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Brně „*upraven tak, že rozsah stavby byl zmenšen (vypuštěny byly dva objekty, které nebyly dle názoru Kr. soudu v souladu s územním plánem obce Rantířov) a nyní je stavba, která je předmětem žádosti v souladu s ÚPD.*“ Následně bylo dne 13. 6. 2018 vydáno stavebním úřadem vyrozumění o pokračování řízení o dodatečném povolení stavby s tím, že veřejnost byla informována o omezení žádosti na tři z původních pěti stavebních objektů.
31. Poté stavební úřad oznámením ze dne 27. 8. 2018, č. j. MMJ/SÚ/5278/2015-1-9, zahájil řízení o obnově řízení o odstranění stavby. Následně však obdržel přípis od osoby zúčastněné na řízení ze dne 12. 9. 2018, v němž stavebník uváděl, že provedené stavební úpravy nevyžadují stavební povolení ani ohlášení, a je proto namíste řízení o odstranění stavby zastavit. Stavební úřad poté řízení o obnově řízení o odstranění stavby zastavil usnesením ze dne 19. 9. 2018, č. j. MMJ/SÚ/5278/2015-1-12. V odůvodnění tohoto usnesení mj. uvedl, že nelze obnovit řízení, které bylo zastaveno usnesením. Doplnil, že „*usnesení o zastavení řízení je procesní rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí ve věci, a obnovit je možno pouze řízení, kterým bylo rozhodnuto ve věci.*“
32. Následně stavební úřad podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-116, dodatečně povolil stavbu „*Přístavba haly v areálu společnosti M-KOVO*“ na pozemku parc. č. 53/47, k. ú. Rantířov.

33. Do části správního spisu týkajícího se řízení o odstranění stavby založil stavební úřad dne 1. 10. 2019 záznam, č. j. MMJ/SÚ/5278/2015-1-17, ve kterém uvedl, že stavební objekt označen jako SO.01 změna stavby stávajícího objektu spočívající ve vnitřních stavebních úpravách, za účelem umístění technologie automatické linky, nevyžaduje žádné opatření stavebního úřadu, a proto stavební úřad nemá důvod k zahájení řízení o odstranění stavby z úřední povinnosti a věc odkládá.
34. Na základě výše popsaného shrnutí skutkového stavu dospěl soud k závěru, že v předcházejícím správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
35. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017) *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*
36. Z § 129 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
37. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) e dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
- Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*
38. Řízení o odstranění stavby uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je prostředkem k odstranění tzv. černých staveb. V souladu s principem proporcionality není žádoucí, aby k jejich odstranění došlo vždy a za všech okolností, neboť by mohlo

dojít k nepřiměřenému zásahu do práv vlastníka stavby či stavebníka. Z tohoto důvodu zákon umožňuje (za kumulativního splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona), aby byla černá stavba dodatečně povolena.

39. K dodatečnému povolení stavby dochází ve speciálním řízení zahajovaným na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož se lze bránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu nebo je postavena bez takového rozhodnutí. Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení jsou tedy spolu úzce provázána.
40. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno stavebním úřadem vždy (z úřední povinnosti). Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na stavebníkovi (a splnění dalších zákonných podmínek), zda podá žádost o dodatečné povolení stavby, tedy zda bude řízení o jejím dodatečném povolení zahájeno a vedeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009-87). Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy svou povahou akcesorické řízení k řízení o odstranění stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011-117). Je „vlozeno“ do řízení o odstranění nepovolené stavby a do jisté míry je s ním svázáno. Předmět řízení o odstranění stavby vymezuje stavební úřad, neboť jde o řízení zahajované z úřední povinnosti, a žadatel o dodatečné stavební povolení nemůže svou žádostí takto vymezený předmět řízení překročit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36).
41. Řízení o dodatečném povolení stavby tedy nelze vést mimo běžící řízení o odstranění stavby. Současně nelze řízení o odstranění stavby ukončit dříve, než bude do něj „vložené“ řízení o dodatečném povolení stavby ukončeno. Jinými slovy, o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby není vůbec možné uvažovat (viz rozsudek č. j. 1 Ans 9/2009-87). Akcesorická povaha řízení o dodatečném povolení stavby je ostatně patrná již ze znění stavebního zákona, konkrétně z povinnosti stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, je-li zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby (§ 129 odst. 2 stavebního zákona), resp. z povinnosti stavebního úřadu řízení o odstranění stavby zastavit, byla-li stavba dodatečně povolena (§ 129 odst. 3 stavebního zákona).
42. Tato východiska správní orgány v nynějším řízení nerespektovaly. Rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-116, o dodatečném povolení tří stavebních objektů bylo vydáno mimo běžící řízení o odstranění stavby, neboť to bylo zastaveno usnesením ze dne 4. 5. 2017, č. j. MMJ/SÚ/5278/215-1-7, a ani po zrušení původního dodatečného stavebního povolení na všech pět objektů soudem nebyla obnova řízení o odstranění stavby povolena (viz usnesení o zastavení řízení o obnově ze dne 19. 9. 2018). V předcházejícím správním řízení tak došlo k hrubému porušení ustanovení o řízení před stavebním úřadem, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
43. Předmětné porušení ustanovení o řízení přitom nemá důsledky jen v rovině akademické, ale zejména pro věc samou. Původně bylo totiž řízení o odstranění stavby zahájeno stavebním úřadem pro stavbu automatické linky alkalického zinkování a černění zahrnující celkem 5 stavebních objektů. Po dodatečném povolení této stavby rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 21. 12. 2016 (potvrzeným v odvolacím řízení

rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2017) bylo řízení o odstranění stavby v souladu se stavebním zákonem zastaveno. Po zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení stavby soudem (rozsudek č. j. 30 A 116/2017-346), byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a bylo na stavebním úřadu, aby obnovil pravomocně zastavené řízení o odstranění stavby. Stavební úřad sice řízení o obnově zahájil oznámením ze dne 27. 8. 2018, nicméně následně jej zastavil s odůvodněním, že obnova není přípustná u usnesení, kterým bylo řízení zastaveno.

44. Podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Z § 100 odst. 3 správního řádu dále plyne, že *ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.*
45. K tomu soud uvádí, že výklad stavebního úřadu o tom, že nelze obnovit řízení ukončené usnesením o zastavení řízení formálně odpovídá tomu, že podle § 100 odst. 1 správního řádu lze obnovit pouze řízení ukončené „rozhodnutím ve věci“. Zde je však nutno podpůrně vycházet z § 94 odst. 3 správního řádu vztahujícího se k přezkumnému řízení a uzavřít, že obnovit lze i řízení o odstranění stavby pravomocně ukončené usnesením o zastavení řízení v důsledku vydání dodatečného stavebního povolení, bylo-li následně toto dodatečné stavební povolení soudem zrušeno (přiměřeně srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 859). Pravomocné usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51), proto podle soudu představuje svými účinky „rozhodnutí ve věci“ ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 5 As 213/2019-36).
46. Neobstojí tak závěr stavebního úřadu, že řízení o odstranění stavby nemohlo být v důsledku zrušení dodatečného povolení soudem obnoveno. Okolnosti případu naznačují, že neprovedení obnovy řízení o odstranění stavby mohlo být motivováno jinými než čistě právními hledisky, neboť pokud by stavební úřad postupoval správně a řízení o odstranění stavby obnovil, byl by povinen poté, co rozhodl na základě zúžené žádosti stavebníka o dodatečném povolení tří stavebních objektů (z nichž vypadla zejména sporná automatická linka alkalického zinkování), věcně rozhodnout o případném odstranění zbývajících dvou stavebních objektů, jež dodatečné povolení nezískaly. Řízení o odstranění stavby totiž musí skončit věcným rozhodnutím, a to buďto dodatečným povolením stavby nebo nařízením odstranění stavby, případně rozhodnutím, jímž nebude odstranění stavby nařízeno. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůraznil, že „[p]řikazuje-li [stavební zákon](#) úřadu nařídit odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu anebo v rozporu s ním, lze dovodit, že pokud dospěje stavební úřad k závěru opačnému, a to že se nejedná o „černou“ stavbu, je oprávněn učinit výrok, kterým odstranění stavby nenařídí. Proti takovému rozhodnutí by bylo odvolání účastníků řízení přípustné.“ (srov. rozsudek ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 93).

47. Aby mohl stavební úřad po vrácení věci soudem pokračovat v řízení o dodatečném povolení stavby (na základě zúžené žádosti o povolení pouze tří stavebních objektů), byl povinen nejprve obnovit řízení o odstranění stavby. V jeho rámci by rozhodl o žádosti o dodatečné povolení a poté by rozhodnutím ve věci ukončil i řízení o odstranění stavby zahájené z úřední povinnosti. V něm je stavební úřad vázán závěry vyslovenými v rozsudku č. j. 30 A 116/2017-346 (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), podle něhož záměrem stavebníka bylo „umístit do stávající haly technologii automatické linky alkalického pokovování a černění, přičemž již samotná instalace takovéto linky vyžadovala stavební úpravy zasahující do nosných konstrukcí stavby (...). V návaznosti na znění ustanovení § 104 odst. 1 písm. k) a § 126 odst. 2 stavebního zákona tak instalace provozní linky tohoto druhu v budově, kde se dlouhodobě žádná linka nenacházela, nepochybně představovala změnu v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení (...) a změnu v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, která je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. V řízení tedy bylo třeba ověřit dopady záměru na chráněné veřejné zájmy; navíc stavební úpravy pro takovouto změnu v užívání stavby, kterými se zasáhlo do nosných konstrukcí, bylo možné povolit toliko po projednání ve stavebním řízení a vydat na ně stavební povolení [§ 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona a contrario].“ Soud rovněž ve zmíněném rozsudku jednoznačně uvedl, že „na předmětnou stavbu nebylo možné vydat dodatečné stavební povolení, a to právě pro rozpor s platným a účinným územním plánem obce Rantířov. Dle krajského soudu vlastní realizace (umístění, instalace a provoz) automatické linky alkalického pokovování nepředstavuje jakýsi „pouhý“ doplněk stávající výrobní činnosti či nedílnou součást stávajícího výrobního procesu realizovaného v daném místě společností M - KOVO, jak žalovaný dovodil v napadeném rozhodnutí. Krajský soud se naopak domnívá, že se jedná o zcela nový prvek a nový výrobní proces, který nově přistoupil ke stávající výrobní činnosti společnosti M - KOVO a který se zásadně kvalitativně odlišuje od stávající výroby a jejího charakteru (výroba kovových výrobků a opracování kovů), a co do plánovaného časového provozu a především co do vlastního technologického postupu a způsobu (chemická výroba na bázi aplikace těžkých kovů oproti dosavadní výrobě spočívající v opracování kovů a zhotovování kovových výrobků) také výrazným a zásadním způsobem přesahuje dosavadní rámec a charakter výroby, která v místě existovala v době pořizování územního plánu a kterou územní plán pro tento svůj charakter zařadil do funkční plochy VD – drobná výroba a řemeslná výroba.“
48. Pokud správní orgány naznačeným způsobem nepostupovaly a vydaly nyní přezkoumávané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby mimo běžící řízení o odstranění stavby, dopustily se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (zejména rozpor s § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 63/2012-72). Uvedeným nezákonným postupem, který evidentně prospíval stavebníkovi, se správní orgány vyhnuly vlastnímu posuzování souladu klíčové stavby – automatické linky alkalického pokovování a černění a řízení – se stavebním zákonem. Řízení o odstranění stavby nebylo po zrušení dodatečného povolení stavby soudem obnoveno a dodatečné povolení bylo vydáno pouze pro tři méně kontroverzní objekty, aniž by bylo vnořeno do řízení o odstranění stavby. To mělo za následek, že celý předmět řízení o odstranění stavby nebyl stavebním úřadem vyčerpán, neboť ve vztahu ke dvěma stavebním objektům, u nichž stavebník již o dodatečné povolení stavby po 11. 5. 2018 nežádal, nebylo v řízení o odstranění stavby věcně rozhodnuto.

V. B) Námitky uplatněné v žalobě

49. Co se týče věcného přezkumu námitek uplatněných v žalobě, lze konstatovat, že jejich věcný přezkum se stal nadbytečným, shledal-li soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
50. Pro větší přesvědčivost svého rozhodnutí (a zejména i pro případný následný přezkum dalšího rozhodnutí žalovaného po vrácení věci soudem) lze stručně uvést následující.
51. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodná není. Žalobkyně uváděla, že žalovaný, jakož i stavební úřad, dostatečně neodůvodnili procesní postup, konkrétně proč nebylo vedeno opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona. Touto otázkou se přezkoumatelně zabýval jak stavební úřad v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 1. 3. 2019, tak žalovaný v napadeném rozhodnutí. I podle soudu bylo žalobkyni jasným způsobem správními orgány sděleno, z jakých důvodů nelze její argumentaci vyhovět.
52. K namítanému porušení § 129 odst. 5 stavebního zákona, tj. námitce, že mělo být vedeno opakované stavební řízení, soud shrnuje, že podle § 129 odst. 5 stavebního zákona *u stavby podle odstavce 1 písm. e) vede stavební úřad opakované stavební řízení. Za žádost se pro tento účel považuje žádost nebo podání, k nimž bylo dle stavebního zákona vydáno následně zrušené rozhodnutí nebo opatření. V opakovaném stavebním řízení postupuje stavební úřad podle § 109 až 115; doplnění podkladů požaduje pouze v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí. Nebude-li v opakovaném stavebním řízení stavba povolena, stavební úřad bez předchozího řízení rozhodnutím nařídí odstranění stavby. Z § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona pak plyne, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku nebo stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.*
53. Stavební zákon v § 129 rozlišuje několik důvodů pro nařízení odstranění stavby. V projednávané věci bylo řízení o odstranění stavby zahájeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. z důvodu provedení stavby bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem. Oproti tomu opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona přichází v úvahu pouze u případů vymezených v § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tj. u staveb realizovaných v dobré víře na základě stavebního povolení, které bylo následně pravomocně zrušeno. Specifikem tohoto řízení oproti „klasickému“ řízení o odstranění stavby je, že není zahajováno z moci úřední, ale jde o řízení o původní žádosti, kterou musí stavební úřad opakovaně projednat poté, co buď nadřízený správní úřad, nebo správní soud zrušil původní rozhodnutí nebo opatření, na jehož základě byla stavba povolena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 73/2018 - 44, bod 12). Ustanovení § 129 odst. 5 stavebního zákona tak na projednávanou věc nedopadá, neboť předmětem řízení o odstranění stavby v nynějším případě byla stavba podle § 129 odst. 1 písm. b), nikoliv písm. § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Námitka je proto nedůvodná.
54. K námitce rozporu dodatečně povolené stavby s územním plánem soud ve shodě s žalobkyní uvádí, že souladem původního záměru (tzn. záměru zahrnujícího celkem pět stavebních objektů) s územním plánem se zabýval soud v rozsudku č. j. 30 A 116/2017 - 346. Nesoulad s územním plánem shledal u stavby automatické linky, neboť dospěl k závěru, že realizace (umístění, instalace a provoz) automatické linky alkalického

pokovování nepředstavuje doplněk stávající výroby a nelze ji umístit do funkční plochy v územním plánu označené jako „VD – drobná výroba a řemeslná výroba“. Stavebník po zrušujícím rozsudku upravil svoji žádost o dodatečné povolení tak, že zúžil předmět žádosti a požadoval dodatečné povolení pouze tří stavebních objektů vyjmenovaných v bodě 4 rozsudku (č. 1. 97 správního spisu); od 11. 5. 2018 tak stavba automatické linky již nebyla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Nehledě na výše popsané důsledky nesprávného postupu stavebního úřadu, který vedl řízení o dodatečném povolení stavby mimo běžící řízení o odstranění stavby (k tomu viz část V. A rozsudku), stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby správně posuzoval soulad záměru s územně plánovací dokumentací pouze u tří stavebních objektů, mezi které automatická linka alkalického zinkování nebyla zahrnuta. Neobstojí proto argumentace žalobkyně, že dodatečně povolená stavba není v souladu s územním plánem. Konkrétní argumentaci, proč by některý ze zmíněných tří stavebních objektů měl být v rozporu s územním plánem obce Rantířov, žalobkyně v žalobě neuvedla. Její námitka proto není důvodná. Stavebník může získat dodatečné stavební povolení pro tři stavební objekty, pro něž bylo vedeno řízení o dodatečném povolení stavby. To však nic nemění na povinnosti stavebního úřadu rozhodnout v řízení o odstranění stavby o případném odstranění stavebních objektů, které nebyly na žádost stavebníka dodatečně povoleny (kam spadá mj. stavba automatické linky). V rámci tohoto řízení může žalobkyně případně namítat nerespektování závazného právního názoru soudu, případně rozpor stavby s územním plánem obce.

55. Nedůvodná je podle soudu rovněž obecná argumentace žalobkyně, že jako vlastník dopravní infrastruktury nevydala žádné kladné stanovisko k záměru či souhlas se záměrem. Stavební úřad na straně 11 dodatečného povolení vyjmenoval dotčené orgány a uvedl, že záměr s nimi byl projednán. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona. Z § 110 odst. 2 vyplývá, že stavební zákon rozlišuje závazná stanoviska dotčených orgánů a stanoviska vlastníků veřejné dopravní infrastruktury. Posledně jmenovaní vydávají stanovisko pouze k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Ze správního spisu není zřejmé (a žalobkyně ani nic takového netvrdí), že by povolovaný záměr vyžadoval stanovisko podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Ze správního spisu naopak vyplývá, že areál, uvnitř kterého se nachází povolované stavební objekty, je již na veřejnou dopravní infrastrukturu napojen. Není proto nutné, aby pro povolenou stavbu bylo obstaráno zvláštní stanovisko vlastníka či správce dopravní infrastruktury.
56. Žalobkyně rovněž uváděla, že skutečným povolovaným záměrem je provozování automatické linky alkalického zinkování a pokovování, což vyžaduje provedení posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů. Jak soud uvedl výše, předmětem řízení o dodatečném povolení stavby nebyla stavba automatické linky alkalického zinkování a pokovování, ale pouze záměr tří stavebních objektů. Takto specifikovaný stavební záměr podle svých parametrů nepodléhal posouzení vlivů na životní prostředí, neboť nesplňuje kritéria záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů. Nutnost provést posouzení vlivů na životní prostředí či pouze zjišťovací řízení, nezmiňoval ani orgán ochrany přírody a krajiny ve vyjádření k záměru. Nebylo vyžadováno ani tzv. naturové posouzení. S tímto závěrem správních orgánů se soud ztotožňuje.

57. K namítaným vadám řízení soud uvádí, že ohledání na místě se konalo dne 18. 1. 2016 (č. 1. 17 správního spisu). Co se týče namítaného rozhodnutí bez ústního jednání, lze poznamenat, že stavební úřad dne 13. 6. 2018 veřejnou vyhláškou vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení. Uvedl, že upouští od konání ústního jednání a stanovil lhůtu k uplatnění námitek do dne 16. 7. 2017 s tím, že k později uplatněným námitkám nebude přihlížet (č. 1. 102 správního spisu). Poté, co bylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 8. 2018, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-107, zrušeno a věc se vrátila stavebnímu úřadu k novému projednání, umožnil stavební úřad účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě pěti pracovních dnů (č. 1. 114 správního spisu). Účastníci tak postupem stavebního úřadu nebyli kráceni na svých právech podat námitky a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Upuštění od ústního jednání bylo vysvětleno tím, že jsou stavebnímu úřadu dobře známy poměry na staveništi, na kterém vykonal několik kontrolních prohlídek v rámci stavebního dozoru. Stavební úřad podle soudu nebyl povinen blíže vysvětlovat upuštění od ústního jednání ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona; odůvodnění uvedené v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je v tomto ohledu dostatečné (shodně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2017, č. j. 3 A 161/2016 - 127). Ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

58. Soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal z úřední povinnosti důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bez nařízení jednání zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný, resp. stavební úřad neprodleně rozhodne o obnově řízení o odstranění stavby ukončeného usnesením ze dne 4. 5. 2017 a teprve poté může být rozhodováno o žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby.
59. Dokazování listinami přiloženými k žalobě soud neprováděl, neboť ty jsou součástí předloženého správního spisu, resp. byly využity pro rozhodování o odkladném účinku.
60. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podanou žalobu a 1 000 Kč za návrh na odkladný účinek). K zaplacení nákladů řízení soud určil přiměřenou lhůtu.
61. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 2. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu